

odůvodnění spisu obžalovacího, jest vyvráceno úvahami shora uvedenými. Podotknouti by bylo ještě, že při dání eventuální otázky ovšem nebude porotní soud vázán jenom návrhem obhájcovým, nýbrž, poněvadž eventuální otázka jest rovněž otázkou viny, musí položit otázku tak, by obsahovala veškeré známky zločinu podvodu, který právě možno snad pokládati na základě okolností při hlavním přelíčení tvrzených za dokázaný, tak jak by naň poukazovaly výsledky hlavního přelíčení, tedy v tomto případě veškeré známky podvodu podle §§ 197, 199 lit. b), d) a 203 tr. zák. Navrhovaná eventuální otázka jest ku prospěchu obžalovaného, ježto zločin, z něhož je viněn, byl spáchán v roce 1920, tedy za platnosti opatření Stálého výboru ze dne 4. srpna 1920, čís. 480 sb. z. a n., které v § 3 ukládá porotnímu soudu, by porotcům položil otázku podle § 322 tr. ř., a tímto způsobem zjistil, zda použití jest sazby, uvedené v § 1 téhož zákona. U zločinu zpronevěry v úřadě nemůže však býti o změně trestní sazby vůbec řeči, poněvadž § 1 citovaného opatření ohledně zpronevěry uvádí toliko trestní sazbu § 184 nikoli však také trestní sazby § 182 tr. zák. a může tedy obžalovaný, bude-li zodpovězena toliko otázka eventuální na zločin podvodu, po případě dosíci nižší trestní sazby, nežli jest uvedena v § 182 tr. zák.

Čís. 923.

Není třeba, by svěření (§ 183 tr. zák.) stalo se v každém případě přímo, stačí důvěra oprávněného, že pachatel s penězi za něho převzatými naloží ve smyslu jeho přání. Zpronevěra spáchaná společníkem na jmění společnosti.

(Rozh. ze dne 16. září 1922, Kr I 730/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Alfreda F-a do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 18. května 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle §§ 183, 184 věta třetí tr. zák.

Důvody:

Proti odsouzení pro zpronevěru namítá stížnost, dovolávajíc se § 281 čís. 9 a) tr. ř., po stránce právní, že jde o pouhý poměr civilně právní, ježto stěžovatel vedl obchod pod vlastním jménem, na totéž jméno konal objednávky a obchody a byl oprávněn přijímati peníze a disponovati vkladem u poštovní spořitelny, pročež nebyly mu prý ani peníze za motor poukázány nikým »svěřeny«, jak § 183 tr. zák. předpokládá. Než tu sluší poukázati na zjištění rozsudku, že stěžovatel vešel s poškozeným Rudolfem H-em v obchodní spojení za účelem obchodování s elektrickými předměty, ovšem pod jménem »Alfred F.« a pod vedením tohoto, při čemž však provozovací kapitál zjedнан byl H-em zápůjčkou od Benjamina K-a, a že každý z těchto tří participovati měl na čistém výnosu 30 proc. Šlo tedy ve skutečnosti o obchodní společnost, jejíž obchody vedl na společný účet stěžovatel. Peníze, za prodané zboží stržené, byť i docházely na adresu stěžovatele Alfreda F-a, nebyly jeho majetkem, nýbrž majetkem všech tří účastníků na společném obchodu, aspoň pokud jde

o jich podíl, stěžovateli jimi svěřený. Neboť § 183 tr. zák. nevyžaduje, by svěřením stalo se v každém případě přímo, odevzdáním z ruky do ruky, stačí pouhá důvěra oprávněného, že pachatel s penězi, za něho převzatými, ve smyslu jeho přání naloží. Proto nejde již o pouhý poměr civilně právní, když stěžovatel peníze, pro obchodní společnost došlé, pro sebe spotřeboval, nemaje vlastních prostředků, by jich dle potřeby ihned nahradil, tedy za sebou je zadržel a sobě přivlastnil. Jelikož pak rozsudek zjišťuje a odůvodňuje, že toto spotřebování stržených peněz pro vlastní účely stalo se v úmyslu, je zpronevřiti — pokus stížnosti napadati správnost tohoto zjištění vybočuje z rámce uplatňovaného zmatečného důvodu — nelze uznati výrok, spatřující v jednání stěžovatelově zpronevěru, právně pochybeným. Ovšem přisvědčiti sluší zmateční stížnosti, že by zpronevěra nemohla se týkati celých bezprávně zadržených 9120 Kč, nýbrž jen podílu obou společníků. Avšak rozsudek nikde nečiní stěžovatele zodpovědná za zpronevěru celých 9120 Kč, nýbrž vyslovuje toliko, že zadržel a přivlastnil sobě cizí majetek 200 Kč a 2000 Kč převyšující. Jelikož výrok ten odpovídá i jen podílu na majetku společností, jak by připadal dle úmluvy, rozsudkem zjištěné, na oba ostatní členy společnosti v nejpříznivějším případě a bez ohledu na ustanovení čl. 107 obchodního zákona, nelze stížnost ani ve směru tom uznati oprávněnou a bylo ji proto jako veskrze bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 924.

Prováděje u zrušovacího líčení důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., není zástupce generální prokuratury vázán právní kvalifikací, jak obsažena jest v provedení zmateční stížnosti státního zastupitelství.

Třebas tu nebylo přečinu pletich (§ 11 čís. 4 lich. zák.), na něž bylo žalováno, možno přece trestný čin podřaditi předpisu § 7 lich. zák. Byl-li obžalovaný sprostěn z obžaloby jak pro přečin pletich, tak i pro přestupek dle § 7 lich. zák. a státní zastupitelství napadlo rozsudek pouze v onom, nikoli však v tomto směru, nelze čin podřaditi skutkové podstatě § 7 lich. zák.

(Rozh. ze dne 18. září 1922, Kr II 428/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení vyhověl částečně zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Olomouci ze dne 11. května 1921, pokud jím byli obžalovaní Alois S. a Adolf Š. podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin pletich podle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný Adolf Š. sprostěn z obžaloby pro přečin pletich dle § 11 čís. 4 lich. zák. a přikázal věc v rozsahu zrušení nyní příslušnému lichevnímu soudu při okresním soudě v Olomouci, by ji znovu projednal a rozhodl; zavrhl však zmateční stížnost státního zastupitelství, pokud směřovala proti výroku, jímž byl obžalovaný Alois S. sprostěn z obžaloby pro přečin pletich dle § 11 čís. 4 lich. zák.